

Leonardus (Leo) Jacobus van der Veer is geboren in september 1926. Hij was de zoon van Cornelis van der Veer (10 augustus 1897). Het gezin telde zeven kinderen. Hun vader werkte bij het spoor; hij is jarenlang seinhuiswachter bij de spoorwegovergang Rijn-Schiekanaal bij de Kanaalweg geweest. Moeder was thuis om voor de kinderen te zorgen. Het huis van het katholieke gezin Van der Veer stond in de Atjehstraat in Leiden, vlakbij 't Spoortje.

Leo was met zijn broertje Jan lid van Scouting in de Josefkerk.

Tijdens de oorlog konden ze vanuit het huis zien dat de V1's werden opgeladen voor transport naar de plaats waar ze afgevuurd zouden worden. 's Avonds na achten werden er zwarte gordijnen voor de ramen gehangen. De kolenkachel werd gestookt met hout uit de buurt en met oude kwitanties van het ziekenfonds, waar een broer en zus werkten. Het was niet eenvoudig om in de oorlog zoveel hongerige magen te voeden. Leo ging op zijn gammele fiets de boer op om eten bij elkaar te scharrelen. Hij kwam dan thuis met wat aardappelen, brood, een beetje vet of een half flesje melk. En zo lukte het moeder zelfs om op haar verjaardag wafels te bakken van een beetje meel, wat melk en zoetheid van de gekookte suikerbieten. Het wafelijzer werd ingevet met een soort smeerolie. Het smaakte beter dan de bloembollen die ze ook gegeten hebben. In vergelijking daarmee was de linzensoep op school een traktatie. Hun vader legde soms grote afstanden af om eten te bemachtigen. Samen met een tante ging hij in de hongerwinter met een handkar naar Kampen lopen. Daar woonde familie van die tante. Ze hebben onderweg drie keer moeten overnachten in een pastorie. Ondanks de razzia's zijn ze ongeschonden thuisgekomen.

Ook in de Kooi werden af en toe razzia's gehouden. Familie van der Veer had ondergrondse blaadjes in huis. Ze zaten in een la in het buffet. Die mochten de Duitsers natuurlijk niet vinden. Leo en zijn moeder hebben ze uit alle macht uit de la getrokken en gelukkig op tijd in de kachel kunnen proppen.

Zijn broertje Jan (Johannes Cornelis, juni 1934) was heel bang in de oorlog. Hij had in de kerk op de Herensingel, de Josefkerk, het bombardement meegemaakt en zijn ouders vonden het beter dat hij niet in de stad bleef. Hij werd met wat jongens via Scouting waar ook

Leo bij was, weggebracht naar de boer in Warmond. Hij heeft daar een jaar gezeten en na de oorlog kwam hij weer thuis.

Leo moest, toen hij 18 jaar werd, onderduiken om aan de Arbeitseinsatz te ontkomen. Hij heeft eerst ondergedoken gezeten, eerst op de zolder bij de padvinderij en later onder de etalage bij Zandvliet, de boekhandel in de Haarlemmerstraat.

Na de oorlog moest hij in dienst; hij is drie jaar als dienstplichtig soldaat naar Nederlands-Indië geweest.

Meer informatie

[Verhalen: “Het Kooipark was een heerlijke plek om te spelen” \(erfgoedleiden.nl\)](#)

[Transcriptie interview](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.